

всередині організації так і в її зовнішніх взаємодіях. Соціальне підприємництво вже стало давно звичним явищем для багатьох провідних економік світу. Так, наприклад, Японія досягла свого успіху саме на основі впровадження соціальних інновацій. Всесвітній форум Сколла із соціального підприємництва у 2007 році зібрав близько 700 учасників, представників нового покоління, соціальних інноваторів, інвесторів та філантропів. Д. Сколл заснував фонд нового зразка, зазначив, що соціальне підприємництво є новим обличчям філантропії, є «соціальними інноваціями, що пропонують нові моделі там, де старі не працюють» [1].

Тому, аби залишатися конкурентоспроможними, провідним вітчизняним підприємствам необхідно використовувати соціальні інновації та активізувати соціальні мережі. Для активізації впровадження соціальних інновацій на вітчизняних підприємствах, в першу чергу необхідно впровадити належну інноваційну культуру у компанію. Одним із ключових факторів, що істотно впливають на результати і розвиток інноваційної діяльності та соціальних інновацій зокрема є соціальна відповідальність, яка має бути властива всім учасникам і структурам держави, суспільства і бізнесу на всіх етапах інноваційної діяльності. Усвідомлення перспективності і високий рівень соціальної відповідальності за розвиток інноваційної діяльності й інноваційного середовища, що активно підтримується суспільством, у всіх державних і бізнес структурах, забезпечують зростання не тільки наукового, технологічного й економічного, але, що не менш важливо, – трудового і людського потенціалу.

РОЛЬ РИНКУ ПОЛІМЕРНИХ МАТЕРІАЛІВ У ПІДВИЩЕННІ ТЕХНОЛОГІЧНОГО РІВНЯ ВІТЧИЗНЯНОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

Венгер Л.А., ДУ «ІЕП НАНУ», м. Київ

Науково-технічний прогрес другої половини ХХ ст. призвів до застосування в різних сферах народного господарства полімерних матеріалів. У промисловості, будівництві, медицині та інших сферах економіки відбулася «полімерна революція». Сучасні пластики витісняють інші, менш ефективні, більш дорогі та застарілі матеріали. Полімери не лише замінюють традиційні деревину, скло, метал тощо, але й набагато перевищують їх у якості. Різноманітність існуючих синтетичних полімерів та композитів дозволяє в кожному конкретному випадку підбирати матеріал, який максимально відповідає покладеним на виріб функціям і тим умовам, в яких він буде експлуатуватися. Полімерні матеріали на сьогодні застосовуються у високотехнологічних галузях промисловості.

Із застосуванням полімерів відкриваються нові можливості в розвитку виробничих сил, що зумовлює безперервне збільшення об'єму їх виробництва, розширення сфери та вдосконалення структури споживання.

На вітчизняному ринку полімерних матеріалів (пластмас у первинних

формах) внаслідок кризового падіння виробництва у 2008 р. відбулося різке зниження експорту полімерних матеріалів, та водночас суттєве збільшення імпорту, що призвело до збільшення від'ємного сальдо у 2010 р. (рисунок). Однак, вже у 2011 р. відмічається суттєве зростання виробництва, обсяги якого перевищили показники докризового 2007 р., а також значний ріст експорту (відновлення обсягів 2007 р.), що відбулося за рахунок пуску модернізованих потужностей з виробництва полівінілхлориду на ТОВ «Карпатнафтохім».

Значна імпортна складова у внутрішньому ринку України полімерних матеріалів пов'язана з обмеженістю як сировинних ресурсів для виробництва полімерів, так із недостатнім розвитком вітчизняної наукової і технологічної бази для їх розвитку.

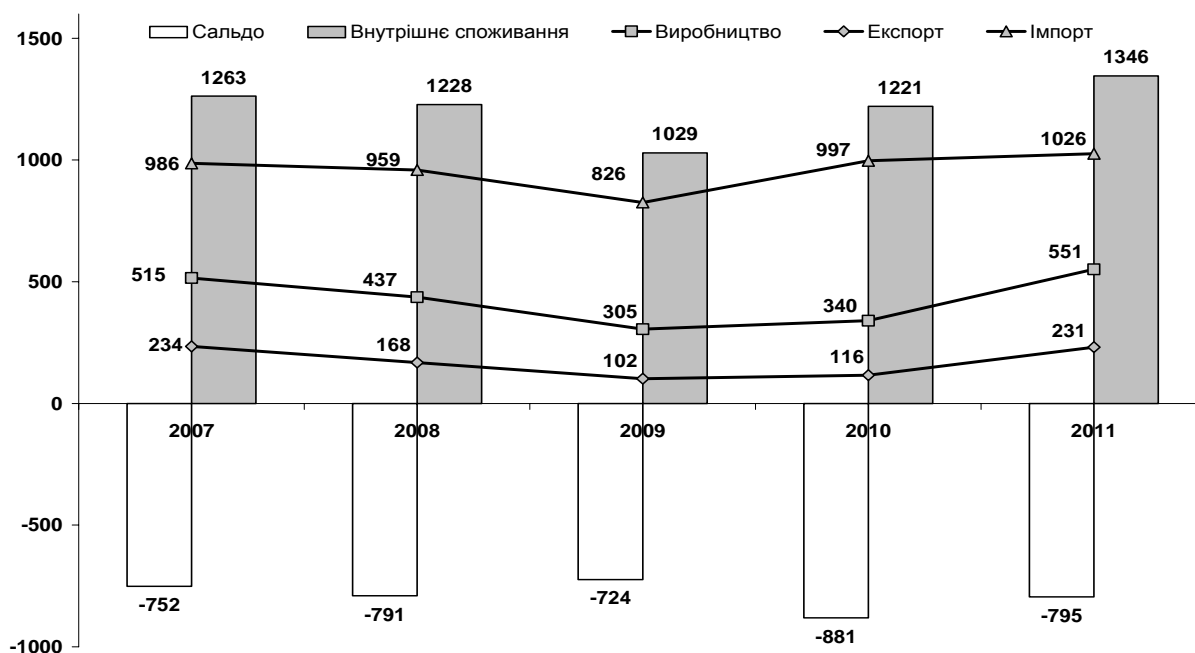

Рисунок 1. Динаміка внутрішнього та зовнішнього ринку полімерних матеріалів, тис.т.

Розвиток ринку полімерних матеріалів та розв'язання проблеми імпортозаміщення слід здійснювати в таких напрямках:

- використання у повному обсязі наявних виробничих потужностей та будівництво сучасних енергоефективних установок з виробництва полімерних матеріалів;

- розробка вітчизняних газових родовищ;

- економія природного газу в енергоємних галузях промисловості.

Незважаючи на дефіцит і високу вартість ресурсів для виробництва полімерів – природного газу, нафти та продуктів їх переробки, їх використання для виробництва полімерів цілком виправдане. У всякому разі використання природних вуглеводнів на технологічні цілі є більш ефективним ніж спалювання для виробництва електроенергії. Збереження та підвищення рівня споживання полімерів у вітчизняній промисловості дозволить випускати високотехнологічні та конкурентоспроможні види продукції тим самим

стимулюючи випереджаючий розвиток економіки.

ОСОБЛИВІСТЬ СИСТЕМНОГО ПІДХОДУ В УПРАВЛІННІ ЯКІСТЮ ПРОДУКЦІЇ

Осадчук О.П., НУХТ, м. Київ

Діяльність з управління якістю продукції являється складовою успішного управління організацією. Для поліпшення показників діяльності організації, міжнародною організацією із стандартизації встановлено вісім принципів управління якістю, які найвище керівництво може використовувати у своїй роботі. Серед них особливої важливості набуває принцип системності. В основу сучасних систем управління якістю покладено принцип системного підходу. Даний принцип використовується як і в системах менеджменту якості та безпечності продукції, так і в системі управління підприємством в цілому.

В сучасних умовах, системний підхід є найбільш важливим та продуктивним при дослідженні різних соціально-економічних явищ, у тому числі, управління якістю. Суть даного підходу полягає в тому, що підприємство та його виробничі процеси розглядаються як відкрита система, що здійснює свою діяльність у взаємозв'язку з зовнішнім середовищем. Цей підхід орієнтує керівників на розгляд підприємства як сукупності взаємопов'язаних елементів, таких як працівники, структура, ресурси, задачі та технологія, управління якими має бути направлено на досягнення цілей підприємства в умовах зміни факторів зовнішнього середовища та впливу даних змін.

Основними принципами системного підходу являється: цілісність, що дозволяє розглядати одночасно систему як єдине ціле та в той же час як підсистему вищих рівнів; ієрархічність побудови, тобто наявність певної кількості елементів, що розміщуються в залежності підпорядкування елементів нижчого рівня – елементам вищого; структуризація, дозволяє аналізувати елементи системи та їх взаємозв'язки в рамках конкретної організаційної структури; множинність, дозволяє використовувати численні економічні та математичні моделі для описання окремих елементів та системи в цілому; взаємопов'язаність, тобто системний підхід передбачає розгляд проблеми не ізольовано, а в поєднанні із зовнішнім середовищем, визначаючи суть кожного зв'язку та окремого елемента.

Сукупність основних та допоміжних виробничих процесів підприємства створює єдину систему. На вході на дану систему діють: зовнішня маркетингова інформація, відгуки споживачів, обмежені матеріальні ресурси постачальників, обмежені фінансові та кадрові ресурси, нормативні акти, вимоги міжнародних та державних стандартів. Виходами даної системи стає готова продукція підприємства. Описання виробничих процесів, визначення їх критерії та розподіл відповідальності за їх здійснення дозволяє налагодити механізм управління підприємством необхідним способом, оцінити його ефективність і проводити необхідні коригуючі та поліпшуючі дії.